

**D. Marcus Evangelista. Rodolphi Gwaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia CXIII. Sicut homo qui peregre agit relicta domo sua, deditq[ue]
seruis suis potestatem, & cuiq[ue] opus suum, et ianitori mandauit ut
uigilaret. Vigilate igitur (nescitis enim quando dominus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

6. Tit. 3.

3. Orate.

Can. 1.
Psalm. 56.

Genes. 41.
Deut. 10.
Rom. 14.

Dies nouissimus nescitur.

2. Pet. 3.

1. Cor. 13.
1. Reg. 2.

star, nec ea videmus quae obseruati sunt necessaria, nec etiam Deum monentem audimus, quae videri officio fungimur, cui nos Dominus destinavit, adeoque (quod Paulus de viduis in dicitur dixit) viuentis mortui sumus. Hunc ergo soporem & vternum nos spiritus alacritas excitat, ut nostrae vocationis memores nosmetipsos perpetuo ad opus excitemus, ut nunquam nos impetatos Dominus inueniat. At quid hic factum opus sit, ipse Christus in sequentibus exponit: quare in presenti pauca haec sufficiant.

At quia vires & facultates in nobis sunt nulle, et frustra etiam vigilabimus, nisi Dominus nos stodiatur, tertio loco de precibus nos admonet, in quibus similiter nos frequentes & assiduas esse oportet. Quid verò potissimum peti debeat orando, similiter apud Lucam exprimit: Nimirum ut licet alio effugere ista omnia quae futura sunt, & stare ante filium hominis. Duo igitur praescribit: Primum, ut pericula subterfugere liceat. At quia id non alia ratione fieri potest, quam per penitentiam & seruum ad Deum conuersionem, ut hanc ille in nobis excitet, assidue rogandus erit. Sic sponsa in Cantica dicitur: Trahe me post te. Et David cor nouum & spiritum principalem à Domino petebat, cuius auxilio posset carnis & peccatorum illecebris resistere. Alterum est, ut stare possimus ante filium hominis. Bisariam hoc dicitur in scripturis. Stare enim dicuntur coram heris & regibus suis serui, dum illi ministrant & seruiunt. Sic Ioseph coram Pharaone, et Leuita coram Domino stare dicuntur. Dum stant coram iudice, qui ad tribunalia sistuntur, ut digna factis ipsorum sententia audiant. Ita uocatus nes coram tribunali Iesu Christi sistendos esse, dicit Apostolus. Vterq; sensus huic loco conuenit, ut uterque precibus assiduis flagitari debet, ut & in hac vita fideliter Christo seruire, & olim in die iudicii, in conscientia coram illo comparere possimus. Nec frustra de his nos admoneri patet, si cogitemus, quam multa vndiq; insistent, quae nos ab officio abstrahunt, & propria salutis negligentes reddunt.

Ut verò magis urgeat Christus, causam ad omnia quae mouit ex aequo pertinentem subiungit. Nescitis enim quando tempus sit. Et apud Lucam: Ne subitus uobis inerat dies illi, in quo haec quae superueniet omnibus qui sedent super faciem totius terrae. Petrus autem Apostolus ad ipsum alio simili exprimens ait: Veniet Dies Domini sicut fur in nocte, &c. Iste verò iudicium certum perstringit, cur huius diei aduentum latere Deus voluerit: Nimirum, ne illa nobis esset facienda occasio, sed ipsa necessitas nos in statione perpetua retineret, ut in sequenti Sermone plura dicemus. In presenti verò cogitemus, eandem esse mortis rationem, quae nouissimi aduentus Christi est. Dicit illa in scripturis via vniuersae terrae, & communis moriendi lex omnibus imposta est, quae non quam subterfugere potuit. At hora mortis nihil incertius esse, quotidiana exempla probant. Et magno nostro bono rem ita Deus instituit, ne vel inuiti pauore excruciamur, si mortis tempus incognitum esset, vel securi aut socordes penitentiam in futurum tempus rejiciamus, quae nobis proprio opus est. Verissimè enim ab Ecclesiastico dictum est: Recordare finis tui, & non peccabis. Quod illud Augustini consentit: Nihil sic reuocat homines à peccatis, quemadmodum immemorem cogitatio. Qui in hac frequenter versantur, & in Christi meritum simul respiciunt, si aliquando latere possunt, quod Ambrosium iam moriturum amicis stentibus dixisse, Possidonius in vita Apostoli scribit: Non sic vixi, ut me pudeat inter vos viuere, sed nec mori timere, quia bonam vitam habemus. Sunt haec hodie crebro cogitanda, quando praeter communia haec, multa vndiq; pericula insistent, quae nos excitare debent. Horum ergo memores caueamus nobis à turpitudine & huius viciis. Vigilemus autem assidue, & suspecta habeamus quaecumque, nobis mundus aut caro dicitur consilia. Quibus item assidue, ut & fidem illibatam Deo seruare possimus, & olim in magno illo die, in Christi Iesu conspectu consistere: cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

H O M I L I A CXIII.

Sicut homo qui peregre agit relicta domo sua, de dicitur seruis suis potestatem, & cuique opus suum, et ianitori mandauit ut uigilaret. Vigilate igitur (nescitis enim quando dominus domus ueniet, sero, an medio noctis, an in gallicantu, an mane) ne cum uenerit reperet, inueniat uos dormientes. Quae autem uobis dico, omnibus dico. Vigilate.

Dominus & saluator noster Iesus Christus fuit de fine huius seculi, deq; nouissimo suo aduentu, & usque ad
 raticinium admonitione breui quidem, sed graui admodum conclusit: *Cauete, uigilate, orate,* & usque ad
 nescitis enim quando tempus sit. Cōprehendit tribus uerbis omnia, que in hac causa nobis obseruatu
 & factu necessaria sunt, sicuti nuper diximus. At quia propter immatam nobis corruptionem admo-
 nitionum eiusmodi facile obliuiscimur, quod paucis dixerat, nunc parabola illustratum proponit, ut
 semper nobis occurrat de his cogitandi occasio. In parabola autem explicatione quedam ex Mar-
 theo et Luca sarciri oportebit, que Marcus pro suo more breuius perstrinxit. Partes parabola sunt
 tres. Prima, suum ex hoc mundo discessum adumbrat. Secunda, ut interea ecclesiam suam in terris
 administraret atq; conseruet, exponit. Tertia, singulos sui officij admonet.

Quoad primam partem, confert se homini, qui relicta domo sua ad tempus peregrinatus agat. Apud
 Lucam nobilis homo dicitur, qui in longinquam regionem profectus sit, ut ibi regnum acciperet. Et do
 sanē reuera generosus homo est? Christus, siue eius diuinitatem, siue humanam naturam consyde-
 ret. De diuinitate enim propheta clamant: *Exiit eius a diebus eternis est, & generationem eius*
 quis enarrabit? Quoad uero de humanam naturā, illam ex regia Davidis stirpe assumpsit, qua nulla
 unquam in orbe terrarum nobilior fuit, siue natos ex illa reges & principes, siue res præclarè gestas,
 siue a Deo datas promissiones inspicias. Quid? annon uel hac sola ratione Christus homo generosus
 dici meretur, quod solus inter homines reperitur sit, qui Deo patri placere possit, & quod idem in se
 credentes regenerat, & potestatem illis facit, ut ipsi filij Dei efficiantur?

Porro quoad presentem locum, duo consideranda ueniunt. Primum, Christi discessum ad hu-
 manam naturam referri debere, quam se è mundo hoc subduclurum esse, non uero loco testatur. Quia
 enim diuinitas ubique presens est, omnia penetrat & implet, discessit aut migratione ex loco in lo-
 cum minime opus habet: & eadem suā ecclesiam Christus nunquam deseruit, iuxta illud: *Ece ego uo-*
uiscum sum usque ad consummationem seculi. Hominem uero assumptum in celos sububi oportuit,
 ut & hunc celestis glorie confortem faceret, & nostræ etiā carni in celis locum pararet, sicuti apud
 Ioannem testatur, & mox iterum dicitur. *Confutatur ergo istis locis, qui hodie corporalem Chri-*
sti in terris presentiam statuunt, & ut illam obtinere possint, ascensionis historiam euacuant, & Chri-
sti corpus in immensum extendunt. Quos ego rogauero, num locos quibus se è mundo discessurum,
nec amplius in mundo fore testatur, de Christi humanitate, aut diuinitate, aut de utraque simul in-
telligat? Si de utraque simul exponunt, tam totum Christum nobis auferunt. Si de diuinitate, di mi-
seros nos, qui eius presentia & protectione destituimur. Restat ergo ut de humanitate illos interpre-
tentur, nisi cum ratione in sanie libeat.

Alterum est, ut quò nam & quare abierit uideamus. In longinquā regionem (inquit) ut ibi re-
 gnium acciperet. Est quidem illi data potestas in celo & in terra: at hinc de eo regno loquitur, cuius
 ciues & confortes nos quoque facere decreuit. Et quod hinc paucis dicit, apud Ioannem pluribus illu-
 strat, ubi ait: *Creditis in Deum, & in me credite. In domo patris mei mansiones multe sunt. Quod si*
secus esset, dixissem uobis. Nado paraturus uobis locum. Et si abiero ad parandum uobis locum, ite-
rum ueniam, & assumā uos ad me, ut ubi sum ego, & uos sitis. Ergo in celos & ab eterno præpa-
ratum beatitudinis locum Christus abiit, quò & nos colligi oportet. Longinque autem regionis po-
tius quàm celorum meminisse uoluit, ne quid in presenti somniamus Iudeorum instar, qui regnum
Messie ad Iudæa terminos astringunt, & ut longè aliam celestis sui regni rationem esse ostendat,
quàm que regnorum in terris hisce esse solet. Habent hoc potentiam & splendorem uisibilem, armis
& uictorijs acquiruntur, opibus & uiribus humanis administrantur, & proinde caduca sunt, & cum
minimè credas intereunt. At Christi regnum inuisibile est, nec ullis mundi opibus & armis su-
stentatur, & quia in celis est, per mortem in illud transeamus oportet, eò quòd caro & sanguis, dum
corruptioni & affectibus subiacent, celestis illius hereditatis capaces non sunt. Et quia tale est
Christi regnum, æternum quoque est, cuius non erit finis ullus, ut Maria uirgini Gabriel angelus
dicebat. Hac ut regni Christi dignitatem commendant, ita nos officij & conditionis nostre admo-
nent. Si enim Christus regnum suum peregrè habet, nos ubique qui ad hoc pertinemus, in hoc mundo
peregrini sumus, quo nomine scriptura uitam quam hinc agimus, peregrinationem dicere consueuit.
Et si Christus, ut regnum suum acciperet, è mundo discessit, nobis etiam hinc migrandum erit, si

Argumentum
 & usque ad
 sentis loci
 in manu
 in manus
 in manus

Christi è mun-
 do discessus.
 Luc. 19.
 Mich. 6.
 Iai. 23.
 1. Cor. 15.
 Hebr. 13.
 Gen. 47.

Regnum Chri-
 sti quale.

1. Cor. 15,
 Luc. 1.

Hebr. 13.
 Gen. 47.

G

III.
 monentem andam
 aulus de uida in de
 nos spiritus alacritate
 citemus, ne ynquam
 sequentibus exponet
 uigilabimus, nisi
 regentes & asidua
 exprimit: Nimiru
 no igitur prescribit
 quam per penitentia
 erit. Sic spem in
 alem à Domino post
 stare possumus aut
 is & regibus suis
 Domino stare dicunt
 um sententia aduati
 senus hinc loco conuener
 seruire, & olim in
 noneri pateru. si cog
 utis negligens redact
 uiti ex aquo perment
 bis ingrat dicit apud
 a. Perus autem
 ste, &c. Ista uero
 airum, ne uilla nobis
 quenti Sermones plur
 mi aduentus Christi est
 nibus imposta est, qu
 diana exempla probat
 ciaremur, si moris
 apus reijciamus, qua
 e finis tui, & non pecc
 nem admodum immen
 imul respiciunt, in
 esse. Possidontas in
 ori timeo, quia beati
 ia hac, multa uis
 bis à crapula & hanc
 dus aut caro dicitat
 olim in magno illo
 refectus in eternum.

XIII.
 dedit & seruis suis
 ut uigilaret. Vigilate
 tect, sero, an medio
 ete, inueniat uos
 uigilate.

tum illo regnare volumus. Quid ergo mundi studijs inheremus? Aut cur mortem exp...

Vi Christus ecclesiam suam in terris administrat.

Exod. 19. 1. Pet. 3. Mat. 24. 1. Corinth. 4. Ephe. 4.

Leuit. 19. Rom. 2. Galat. 3. 5.

Christus seruos potestate instruit. 1. Corinth. 12.

Ioan. 10. Apoc. 11. 2. Corinth. 10.

Rom. 13.

Potestas ad edificationem datur, non destructionem.

At ne quis hinc colligeret, Christum ita terras reliquisse, ut nulla illi suorum in terris ecclesiarum cura sit, secunda parabola huius parte docet, quam rationem in ecclesia sua administrandi ipse posthac seruaturus sit, & a nobis etiam seruari velit. Seruorum siquidem meminit, & quoniam aliquis a domo sua alio profecturus, illius curam seruis commendat, & eius administrandam prouinciam inter illos parit, prout unumquemque illorum idoneum & instructum esse in ea se quoque suam domum, que ecclesia est, Dei viuens, suorum seruorum fidei & cura committit, qui ut istum honorem ex gratia obtinent, ita olim ipsi reuerso sue functionis rationem reddenturi sint, sicuti apud Mattheum & Lucam clarius exprimitur. Et serui quidem Christi sunt non credentes, eo quod illos sui sanguinis precio redemptos sibi acquisiuit, quo nomine in seruis Dei peculium, vel populus acquisitus dicimur. Observabis autem hoc loco, quod vniuersum seruorum suum opus commisit. Diuersa ergo in ecclesia hominum functiones sunt, & non vna est omnium conditio. Habet enim in illa verbi ministros, quos alibi economos & dispensatores vocat, & inter hos quoque gradus constituit, & alij quidem Apostoli sunt, alij prophete, alij Evangelistae, alij pastores & doctores, prout illos Deus fecit idoneos. Sunt item in ecclesia magistris, qui & ipsi inter se gradibus & conditione differunt, cum non vna sit vbius terrarum respectu forma. Sunt praeterea patresfamilias, sunt famuli & serui, sunt liberi, conuictus, cuncti, & opifices, & qui infinita alia vite genera sectantur. Ad omnes autem perit, quod hic dicitur, ut vigilent nimirum & hero pulsanti aperiant, sicuti paulo post audimus. Illi hic annotasse sufficiat, vehementer errare eos, qui hodie aequalitatem inuolunt, & omni ordine dignitatis discrimen tollere conantur: quasi tunc demum verè Euangelici sint, si nec magistris, nec ecclesiarum praesidibus debitum honorem exsoluant, immemores plane praecipui illius, quod Deus parentes honorare & coram cano capite assurgere iubet. Scimus equidem non esse per se respectum apud Deum, & in Christo Iesu non esse seruum aut liberum, marem aut femina, Graecum vel Barbarum: At illud ad aeternae modo salutis haereditatem restringi debet, ad non omnis loci & ordinis homines admittuntur, quicunque salutis auctorem, Iesum Christum, recipiant. Interim non tollitur ordo functionum, sine quo nec ecclesiae nec reipublicae conservatio non modo experientia docet, verum etiam Apostoli abundè testantur, quando singulis officiorum diligenter praescribunt.

Deinde obseruabis etiam, quod potestatem quoque, seruis dedisse dicitur. Per hanc agendi auctoritas intelligitur, adhaec dona spiritus quae idem Dominus pro vocationis diuersitate distribuit. De vbi Paulus inquit, diuisiones donorum sunt, sed idem spiritus & diuisiones ministeriorum sunt, idem dominus: & diuisiones operationum sunt, idem verò est Deus, efficiens omnia in consilio, & c. Manifestiora haec fiunt, si singulas in reipublica & ecclesia functiones examinaueris. Ministros enim verbi sui clauibus regni caelorum, vel potestate soluendi & ligandi instruit, & in gladio armatur, quo omnem potestatem aduersariam expugnet, scelera verò corripiat, & iniquas conscientias solentur: & ut istis exequendis sufficiant, in eosdem serè dona linguarum & scientiae, & interdum miraculorum quoque virtutem distribuit. Magistratibus verò inus gladius & auctoritatem in subditos: quam Dei opus esse, vel ex eo patet, quod inter barbaras quoque gentes aliqua est magistratuum reuerentia, quibus sibi necessario opus esse omnes intelligunt, & reuerentibus in liberos potestatem dedit, quam vnanimi consensu agnoscunt, qui non ad omnes leges obscurauerunt. Et marito in uxorem, hero item in seruos ius esse, & omnes illos plerumque leges & animi dotibus alios excellere notius est, quam ut multis exponi oporteat. Atqui hoc illud est, quod Christus se vnicuique seruorum suum opus assignauisse, & potestatem dedisse ait.

At hic primò cogitent qui potestatem acceperunt, se nihil habere proprij quo efferantur, potestatem verò accepisse non ad destructionem, sed ad edificationem, sicuti de ecclesia ministris Paulus vno loco testatur. Debent quidem destruere & extripare ea, quae aduersus Dei voluntatem inueniuntur.

communi hominum saluti & glorie Dei officium. At hic illis omnium studiorum scopus esse debet, 1. Corinth. 14. ut hominum adificationi ad salutem omnia inseruiant. Ideo Abdias verbi ministros Saluatores, 2. Cor. 10. 13. principes vero & reges Isaias ecclesie nutritios vocat. Et eandem parentum, maritorum & herolarem. 1. Isai. 49.

Et serui quidem Christiani, quos natus in mundo autem hoc loco, quod ministeria sunt, et non economos & dispensatores, ut alij proponunt, autem item in ecclesia magis sit vbiq; terrarum regum liberi, coniuges, etiam autem peritios, quod libere uti paulo post, andreas item inuenerit, et omnia uangelici sunt, si nec memores plane praecepti dominici equidem non liberum, marem cum dicitatem restringi debet, etiam hoc, Isaiam Christianos nos respublikas constituitur, quando sanguis

Sequitur tertia parabola pars, qua quid singulis in sua uocatione facere conueniat, generaliter praecepto docet. Vigilate igitur inquit, ne cum uenerit repente inueniat uos dormientes. Praecepti uero beatus ad Christum aduentum, Luce 12. epro docet. Vigilate igitur inquit, ne cum uenerit repente inueniat uos dormientes. Praecepti uero beatus ad Christum aduentum, Luce 12. sui eandem causam allegat, quam nuper uidimus. Quia nescitis, quando dominus domus ueniet: si uero ne, an medio noctis, an in gallicantio, an mane. Eadem uero apud Lucam diligentius exponit uerbis. Sint lumbi uestri accincti, & lucerne accense, & uos similes hominibus expectantibus dominum, quando reuertatur ad nuptijs: ut cum uenerit ac pulsauerit, confestim aperiant ei, &c. Confert ergo nos seruis herum ad nuptijs redeuntem expectantibus. Iam enim in caelis agit corpore suo Christus, ubi nuptiae & gaudium perpetuum agitur. Inde uero redibit ad iudicandum impios, & de suis ad se recipiat, sicuti ex Ioanne supra diximus. Quia autem reditus ipsius hora incerta est, quid in terra faciamus docet. Primum expectare iubet, & ita patientiam cum fidei obedientia coniunctam requirit, ne uel afflictionibus superati murmuremus, uel Deo praescribamus: id quod sanctis interdum uel uenire, ipsorum querela restantur. Quousque inquam Domine clamor, & non ex audis? Quo Psal. 13. usque mei obliuisceris? Qui sit, ut uia impiorum prosperetur? &c. Quousque Domine, qui es sanctus & uerax, non iudicas, ac vindicas sanguinem nostrum de his, qui habitant in terra? At hic uicissim cogitemus illum & iustum & sapientem esse, qui quid nobis opus sit, melius quam ipsimet, perspectum habeat. Et cum idem nostri amantissimus sit, nec ulla uires tentari nos patiat, cum silentio nos illum expectare conuenit, ne de ipsius uel sapientia uel bonitate dubitare uideamur. Et rursum illud propheta nobis ipsi occinamus. Si distulerit, expecta eum: certissime enim ueniet, neque cunctabitur. Secundo modum quoque praescribit, quem expectando tenemus. Sint inquit lumbi uestri accincti, & lucerne accense. Accinctos esse iubet, pro Orientalium more loquens, qui ueluti longior uentur: Accingi uero solent, quando iter facturi sunt, aut cum se ad opus praeparant. Vtrinque praesenti tractationi pulchre seruit. Quia enim hic peregrini sumus, patriam uero in caelis habemus, in quam nos olim Christus transferet, semper nos ad iter paratos esse docet, & nunquam non officium facere, ne nunquam nobis uel oleum fidei desit, uel ardentis charitatis splendor, ex quo ille discipulos suos agnoscit. Ne tamen uel nostro zelo, uel hominum signentis decipiamur, uerbi dmini facem semper accensam habeamus, quae nobis prae luceat, & ad quam gressus nostros dirigamus. Psal. 119. Tercio, pulsanti confestim aperire iubet. Pulsat Dominus externe per uerbum suum, quo suis ipsius & salutis communionem nobis offert. Pulsat intus etiam in animis nostris per spiritus sui suggestio-

1. Corinth. 14.
2. Cor. 10. 13.
Isai. 49.
Matt. 24.
Parendum est
seruis Christi.
Luc. 10.
Amos 3.
2. Sam. 11.
Apoc. 19. 21.
Actorum 17.
Ioan. 14.
1. Expectemus.
Habacuc 1.
Psal. 13.
Ierem. 17.
Apoc. 6.
1. Corinth. 10.
Psal. 61.
Habacuc 2.
Accincti lucernas habeamus.

Apocal. 3.
Ioannis 14.

Matth. 25.

Christi admonitiones ad omnes pertinent.

nam, quæ & peccatis abstinere, & salutem oblatam amplecti suadet. Hæc ergo prompti exierit & pulsanti aperire, & illum in tra cordis nostri penetrabilia admittere debemus. Facti hinc, quod Lactantius ecclesie scribit: Ecce, sto ad ostium & pulso. Si quis audierit vocem meam, & aperuerit inuam, intrabo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum. Item: Si quis diligerit me, sermone meo seruabit, & pater meus diligerit eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus. In uero pulsantem vel audire nolunt, vel etiam improbe excludunt, hi & ipsi olim pulsabunt, & non quicquam, eod quod pro suis illos Christus non agnoscat, ut in uirginum saturarum parabola dicitur. Quod si tribus hisce addas, quod nuper de precibus diximus, absolutum habebis omnium uerum compendium, quæ nobis hoc nouissimo tempore obseruatu sunt necessaria.

Ceterum quia plerique hominum, quæ Apostolis dicuntur, ad solos uerbi præcones pertinet, & ab his quidem exactam omnium istorum obseruationem exigunt, ipsi uero uicini sunt cupiditatibus indulgent: Christus tractationem hanc omnem epiphonemate graui concludit: Quæ autem uobis dico, omnibus dico, uigilate. Ad omnes pertinere ait, quæ discipulis suis dixit. Quæ enim istis dicit, tanquam salutis præconibus dicit, ut & ipsi officium suum intelligant, & nos eadem recte iudicemus. Quod uero salutem nostram, eadem huius consequende ratio tam Apostolis & horum in ecclesiastica functione successoribus, quam omnibus alijs in scriptura traditur. Et hæc in uero Christo lesu reposita, & per fidem apprehensa, studio assiduo ac uigilanti cum aduersariis precibus coniuncto retinetur. Quare uigilandi præceptum denuo inculcat, ne inquam animi uigilanti soporem aliquem obrepere patiamur. Sunt hæc nobis hodie diligenter consideranda. Uel utarum enim ob oculos passim signa, quæ Christus euentura prædixit. Periclitatur multis in locis ecclesia, & uariam multorum salus quasi dubia uacillat. Venit interea Dominus, pulsas, & dormientes dicitur excitar. Surgamus ergo, uigilemus, & in pietatis officijs pergamus, oremus denique, ut ipsius spiritu mentes nostras illuminare & attrahere uelit, ut semper in ipsius occursum parati, uiam uelutis regni consortium transferamur. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

ERatautē Pascha & Azyma duobus post diebus: & quærebāt primum cæpices sacerdotum & scribæ, quomodo cum dolo prehensum occiderent. Dicebant autem: Non in festo, ne tumultus sit populi.

Argumentum & usus duorum capitulorum sequentium. Ioan. 20.

Genesis 3.

Ioan. 8.

Actorum 3.

1. Pet. 1.

2. Corinth. 12.

Galat. 6.

Passionis Christi fructus & usus.

Descripsit hucusque, Marcus Domini nostri Iesu doctrinam atque miracula, quorum omnium hic scopus est, ut ipsum agnoscamus esse promissum humani generis redemptorem, & ut Ioannes inquit credentes in ipsum uitam æternam habeamus. Ut autem certum inueniret, sciret nostræ redemptionis ratio, deinceps duobus capitulis passionis & mortis ipsius historiam comprehendit. In cuius consideratione nobis eod diligentius uersandum est, quod in ueritate inde ab ipsa rerum origine omnes patres respexisse, & in eadem tum prophetas tum Apostolos omnem salutis rationem monstrauisse constat. Nam ut primis parentibus redemptionis promissa in semine mulieris data fuit, quod suo calcaneo caput serpentis conterere debeat: sic Abraham patrem credentium, in se exultauisse Christus ipse testatur. Et Petrus omnes prophetas & Apostolos usque Christi spiritu instructos fuisse scribit, & hoc ducere inquisiuit, quid illum pati oporteat, & quod eius post passionem & mortem gloria futura sit. De Apostolis uero quid acinere dicere queamus? Quæ uelut, uas electionis, postquam in tertium cælum raptus fuerat, se nihil præter Iesum Christum, & hunc quidem crucifixum, nouisse, seque non in uilla alia re, quam in cruce Christi gloriari dicit? Nec tam uociosa & infrugifera sit ista consideratio, priusquam rerum hic gestarum narrationem aggregemus præcipua capita tenere oportet, ad quæ historia tota referri debet, & quæ uerum illum uisum ostendunt. Sunt hæc tria potissimum, de quibus ex ordine dicemus: